

“Balto-scandaalne!”

baltoscandal.ee

POSTUGANDA

MUL ON ÜKS TORE TÄDI,
SEE TÄDI ON VOH NII!
JA KUI SEE TÄDI TAUSTSIB,
TA RINNAD TEEVAD NII.

NEED RINNAD, RINNAD, RINNAD,
NEED RINNAD TEEVAD NII.

NII KAUA KAIEST KÜLMAST NÕOPA LÄKSIN,
EHK KÜLL TA HIND ON PÜÜDNUD VÕLUDA,
NING ALLES EILE KÕIK SEE MUUTUS ÄKKI,
KUI UUES KLEIDIS TÕOLE TULI TA.

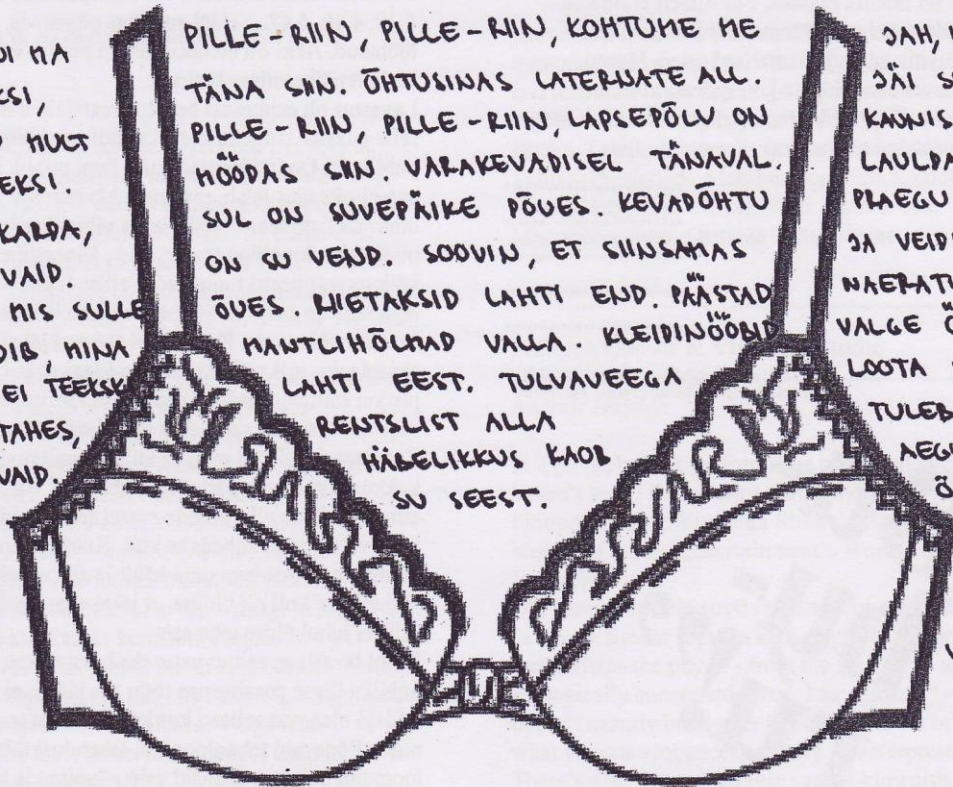
OI, MINISEELIK...

KAI NOOVUSLIK ON JUSTKUI KOOLIEELIK -
VIST SELLEPÄRAST SÜDAMES MUL KUMMALISED
LOOD.

JA KUI MA
EI EKSI,
TAHAD MUUT
SA SEKSI.
ÄRA KARDA,
KÜSI VAID.
KÕIK, MIS SULLE
MEELDIB, MINA
MUUD EI TEEKS
HIDA TAHES,
ÜTLE VAID.

PILLE-RIIN, PILLE-RIIN, KOHTUME ME
TÄNA SIN. ÕHTUSINAS LATERJATE ALL.
PILLE-RIIN, PILLE-RIIN, LAPSEPÕLV ON
NÕOPAS SIN. VARAKEVADISEL TÄNAVAL.
SUL ON SUVEPÄRIKE PÕUES. KEVADÕHTU
ON SU VEND. SOOVIN, ET SIINSAMAS
ÕUES. NIETAKSID LAHTI END. PÄASTAD
MANTLIHÖLMAD VALLA. KLEIDINÕOBI
LAHTI EEST. TULVAVEEGA
RENTSLIST ALLA
HÄBELIKKUS KAOB
SU SEEST.

JAH, MUL HEELDE
JÄI SU KEHA NII
KAVNIS, MILLEST
LAULDA VÕIN
PRAEGU. SINU HÄÄL.
JA VEIDI HÄBELIK
NAERATUS JA KU-
VALGE ÕO. TAHAKS
LOOTA VEEL, HILLAL
TULEB PÄLEHAID
AEGU. ET SUL
ÕELDA SAKS
SU KEHA
NII KAVNIS
HIND ÄRE-
VAKS TEEB.

OH, BABY, I LOVE YOU. GO AND **** YOURSELF.

LE tandem '10

Mette Ingvarsten
 „Giant City“
 Irene Viktor

.....

Suurlinna ahistav müra, piiratud liikumisruum, õhuta õhk, masside närvilised katsetused jõuda ühest sihtpunktist teise. Suurlinna melu ja kiirus. Lavastus „Giant City“ jätab kõik need tuntud ja paljukasutatud kujundid kõrvale ning keskendub suurlinnale kui igavesti muutuvale kehale ning selle tihti teadvustamata võngetele ja energiatele. Tantsijate aeglane kellapendli sarnane liikumine moodustab lavale ebasümeetrilisi jooniseid. Esmatasandil helivaene ja aegluubiline koreograafia peaaegu et uinutab vaatajate tähelepanu, kuid mikrotasandil toimuv kehade ühtlane areng intensiivistab ka saalisolijate meeled. Iga hääli saab oluliseks ja tähenduslikuks: hõbekuldse tinapaperi tagasihoidev krõbin, põrandakatte vääksumine, üha tugevamaks muutuv hingamine. Kehade rütmiline sünkroonsus loob silmapetteid. Muutused on märkamatud, ent sedavõrra hämmastavamad. Justkui polekski keegi nähtavalt liikunud, ent ometi on tantsijad äkitselt laval kohad vahetanud ja ruumi teise otsa jõudnud. See meenutab linnaruumile omaseid muutusi, kuna kõik on katkematus liikumises, siis arengute protsessi kummalisel kombel ei taju, kuid aeg-ajalt avastad siin-seal uue hoone, uue näo, uue elu. Suurlinna organism on igavesti pulbitsev, see ei seisku iial, selle energia on pidevalt kohalolev, see on rahulik rahutus. Füüsiliselt eraldatud tantsijate kehade vahel on nähtamatud niidid, mille tõmbamisel käivituvad paljusoonalised vood, lõputu ringlemine, vibratsioon. Hüpete korrapärasus tekitab tuksleva muusika. Hiiglasliku linna salajane elu saab Mette Ingvarsteni lavastuses nähtavaks.

.....

7-10.07.2010

RAHVUSVAHELINE TEATRIFESTIVAL RAKVERES

„Bú-
 bu-
 rú!“

baltoscandal.ee

7-10.07.2010

RAHVUSVAHELINE TEATRIFESTIVAL RAKVERES

„Baanbrekend!“

Erik Alalooga & Hans-Gunter Lock

„Kinemaatiline müsteerium“

Hedi-Liis Toome

„Kinemaatilisele müsteeriumile“ viis Baltoscandali buss, kuid seekord oli kõik teistmoodi kui tavaliselt. Müsteerium hakkas peale juba bussis – kõik sõitjad leidsid oma istmelt võtme. Äkki ilmus bussi teleri ekraanile mees (Peeter Rästas), kes teatas koodi (0, 0, 1, Mina) ja käskis usaldada bussijuhti. Enne kui jõuti taibata, mis toimub, sunniti bussist väljuma ning buss lahkus. Kiiremad taipasid kohe, et võti peaks avama ukse, mille avamine müsteeriumisse veidi selgust toob. Nemad hakkasid ka kiirelt oma võtmeid erinevate uste lukuaukudesse proovima. Teised jalutasid niisama murul, tegid suitsu ja vestlesid. Lõpuks leiti üles õige uks, kuid mitte õige võti. Õhku hakkas kerkima ärevus – ükski võti ust ei ava (kas kõik bussis olid ikka proovisid?); kas meie ise praegu oma tegevusega etenduseks endaks pole muutunud. Ja siis leiti võti – avanenud ukse tagant ilmus välja Erik Alalooga, ütles „tere tulemast“ ning avaldas imestust, kuidas meil nii kaua läks. Trepist üles minnes jõuti masinaid täis ruumi. Järgmised pool tundi prooviti, mida nendega teha saab. Seejärel käivitus ruumi keskel taradega piiratud ja eelnevalt pimeduses olnud masinavärk, kus veega täitunud pudel aeglaselt külili kaldus, tekitades sealt voolava jõu mõjul tegevuste jada. Äkki hakkasid ekraanil sekundeid tagurpidi alla tiksuma. 5.00, 4.49, 4.48, 4.47.... Hääli soovitas põgeneda, kood ei töötanud. Äkki oli etendus läbi ja publik valgus masinate keskelt päikeselisse õhtusse.

Lavastus oli esimesest hetkest vaatajaid kaasav ja vastutus selle edasise kulgemise eest pandi esmapilgul täielikult publikule. Oodati kannatlikult, kuni publik ise võtme ukse avamiseks üles leiab, masinate käivitamine või nende omavaheliste seoste otsimiseks vihjeid polnud. Olles ühelt poolt tehnoloogiline teater, olid „Kineetilisel müsteeriumil“ kõik osavõtuteatri tunnused. Sellise teatri peamiseks erisuseks on publiku võime etenduse käigus selle kulgu suunata või muuta. Kuid Pikal tänaval jäi siiski veidi ebaselgeks, mis või kas üldse midagi publikust sõltus. Oldi justkui sattunud Hullu Teadlase eksperimenti, kelle suurimaks sooviks oli tema laborisse eksinud publik tappa. Taradega eraldatud masina külge kinnitatud hellerbardid kukkusid kolinaga vastu põrandat ning Hans Gunter Locki atmosfääriliste viiulihelide saatel sekundeid 0-le lähenemas näha võttis päris kõhedaks küll. Kuid põgenemiseks pakutud võimalus („Kasutage oma hääli ja siis näitab kratt teile väljapääsu“) oli nii üldine, et jäigi ebaselgeks, mida publik sellisel juhul üldse teha sai.

Kuigi lavastuse eeltutvustuseks hoiatatakse, et etendus võib publiku liigse passiivsuse tõttu ära jääda, ei tundunud midagi olenevat sellest, kas keegi punast nuppu vajutas või mitte. Põnevaid tehnoloogilisi lahendusi täis ruumis oli üsna loomulik hakata erinevaid asju näppima ja katsetama, lugu (tundus vähemalt, et seda taodeldi) selle vahel läks aga kuidagi kaduma.

Mette Ingvarsen „Giant City“
The City of Moving Sculptures
Andreja Kopac

On the one hand we could have *Sex and the City* with a notion on the instinct ground actions of a giant town, one the other hand we could have *The City of Angels* as a symbolic figure of imagined atmosphere that lies above. Sometimes it could be a thin morning fog, coming suddenly and leaving quickly, sometimes it could be a big gray cloud, stealing sky for weeks. Totally immobile, totally unpleasant. Truly ugly.

The level of perception of the sky transformartion mostly depends on the level of a moving capacity of a certain observer. The more you travel, the more you see. The more you move, the stronger feeling you have of everything moving with you, around you, behind you, beside you.

What Mette Ingvarsen creates in *Giant City* is a unique performing space, the City of moving sculptures. Without words, without instructions. Just moving images of seven individuals, lead by an inherent, inner guided dramaturgy. Seven bodies – seven souls. Seven lips, fourteen ears. Seventy fingers, seventy toes. Hundred dollars. Million cells.

No planes. No birds. No balloons. No time. No architecture.
Just a pure sky, with all possible communication signals,
informations, interactions, potential friendships.
With love letters that didn't arrive.
With wishes that were not fulfilled.
With hope that still takes place near the ground,
carefully moved away from penthouses.
Silent and overcontrolled.
Los Angeles.
Sao Paolo.
Milano.
Paris.
Tokyo.

Imagine you have already been there.
And that you know some of the people from *Giant Cities* from before. Cheers!

Philippe Quesne & Vivarium Studio
„Big Bang“
Krislin Virkus

Lummavalt suur ja tühi laohoone. Vaatajaid täis lükitud metalne poodium ja paljutootav algus. Kiiskavvalge lava, võluv tühjus. Kokkukärgardatud vakstune materjal, jäämägi paremas servas. Aeglane sulamine, mandrite tekkimine. Valged karvased olendid kesk avarust kulgemas. Pruunid olendid valgesse keskkonda kasvamas. Mittemillestki elu loomine. Imeline seletamatus. See kõik oli olemas. Alguses. Maailma. Etenduse. Ajastud lükati kokku. Vaadeldi. Ajalugu oli elus ja keris end halastamatu suvalisusega lahti. Turistid seiklesid vihmametsas. Neandertaallased jõid plekkpurgist limonaadi. Tossumasin süütas ürgaja lõkke. Raamatud ei kõnelnud. Inimesed käisid Kuul. *Whitebox* peitis endas *greenboxi*. Joonistused jäädvustasid. Poseeriti. Kriitseldati. Seadistamatu ajamasin. Evolutsiooni ei järgnenud. Katkestus. See kõik oli kadumas. Maailmas. Etenduses. Iseendastmõistetavalt suruti kokku seal kunagi ja siin praegu. Loomulikkus kaotas konflikti. Aeglus ei kütkestanud. Küllus ei mõjunud. Nihet ei tekkinud. Väsitav vaatamine. Big bang. Big mis see siis nüüd oli. Fragmentide osised. Kasutamatajäänud võimalused. Valge leht. Kummipaate Noa laev. Rohe-roheline Hot Chip ja „Over and Over“. Dünaamiline staatika. Paigalseis. See kõik kadus. Algu. Maailm. Etendus.

Kummastav, kuidas ühe ja sellesama aegluse ja mitte millegi toimumise kaks nägu on võlu ja igavus. Ühel aeglusel lased end totaalselt ära lummata ja lähed pildi sisse. Teistsugune aeglus on igavalt veniv ja ootad, et lõpuks huvitavaks läheks. Tahtikult intensiivsusevaba toimimine. Miinus. Tühjus. Puuduolek. Maailma aegruum. Etenduse aegruum. Vaataja aegruum. Ühildumised. Kattumised. Mittemõistmised. Distsants. Lähenedmine.

Philippe Quesne & Vivarium Studio
„Big Bang“ — Baltoscandal 6
Andrew Haydon

Is it possible for a performance to remind you of a show you haven't seen? For reasons that I find slightly suspect, Philippe Quesne/Vivarium Studio's *Big Bang* reminded me hugely of Forced Entertainment's *World in Pictures*, which I've never seen.

Ok, there are some good reasons. For a start *Big Bang* seems to have a similar topic: a kind of potted history of humanity - or perhaps the planet - from the ice age up to our own ecologically concerned times. I say „seems“ – the work doesn't exactly bend over backwards to fix or underline what various sequences actually mean/represent. There's also the comparable sort-of-clownish, sort-of-ramshackle sense of humour and aesthetic: the piece starts, for example, with performers shuffling about on their hands

“Barvity!” “Бешный!” “Bátor!” “Brinor!” “Bêbado!” “Bravo!” “Búburú!” “Böyüük!” “Безаварен!” “Baanbrekend!”

and knees, first under white plastic sheeting before emerging from under this to similarly shuffle under white and then brown fake furs, suggesting a rudimentary vision of ice caps melting, polar bears evolving and then brown bears or perhaps walruses turning up. The stage lights conspire with this impression, rapidly suggesting suns rising and setting, while a smoke machine delivers stuff that could easily be read as arctic mists. All this is also very funny and, when the bears start speaking with cute French accents, *tres charmant*. Quickly, the bears evolve into cavemen wearing furs in some cases, and a small group of apparently multicultural French designers in others. The stage rapidly fills with the detritus of ancient and modern life: wood fires, an upturned car and, for some reason, an ever-growing pile of inflatable dinghies. The cavemen sit in the upturned car reading graphic novels drinking Lilt. Such is progress.

The back wall of the stage is lowered to reveal a further similarly sized stage behind it, this time in green. Water rains down from a shower hidden in the ceiling. There's more smoke. Music plays. Some players don green overalls, blending into the backdrop and performing obscure tasks. A 'cello is moved across the back of scene. A small heap of material at the back of the growing onstage lake becomes a silhouetted island, vaguely discernable through the mist. The scale bounces between miniature and actual. Other performers wear space helmets and pose tableaux. A small lonely astronaut sits in the abandoned overturned car downstage reading a graphic novel. Inflatable dinghies pile up in the pond.

It is uplifting, optimistic, funny, pretty, wistful and melancholy. Sometimes by turns, sometimes all at once. There's a sense that there might be the tale of a society naïvely driving itself toward eco-catastrophe though joie-de-innovation in amongst all the fun and romance, but it could equally claim to be the world's most innovation staging of *The Tempest*. There's care and attention behind the creation of the stage-pictures which repays whatever level of investment you might bring to bear on reading them, and enough archetypes at play to offer any number of satisfying variations of the story they might be telling.

Akhe Engineering Theatre

„Faust. 2360 sõna“

Riina Oruaas

Akhe Engineering Theatre on Peterburi eksperimentaalne-tehnoloogiline teater, mis ei kasuta mitte ainult *high-tech* tehnoloogiat, vaid mõllab nukkude, nõõride ja ratattega. Laval on nii tuli kui vesi ning peale visuaalse ja auditiivse kogemuse on vähemasti esiridades istujatele garanteeritud ka lõhnaelamused. Etenduse rütm on üliintensiivne, Goethe monumentaalteosest on alles jäetud Fausti ja Mefistofelese lepingu põhiliin. Hullumeelne geenius doktor Faust korraldab oma laboris mustkunstidisko, kutsub välja Mefistofelese ja müüb oma hinge kuradile. Fausti kamber meenutab tõepoolest keskaegset alkeemikukongi. Peategelast ennast esitavad kaks näitlejat – üks (Andrey Sizintsev) esitab teksti ja võlub koolipinki ehitatud helipuldil müstilisi helisid, teine (Pavel Semchenko) ehitab igasuguste kaadervärkide ja nukkude abil Fausti lugu. Faust on nii sõna kui tegu, nii mõistus kui hullus. See Faust ei ole

mitte üksildane intellektuaalne erak, vaid oma teadmisjanus ahne ja pöörane. See Faust tahab kõike. Kõige hämaramaks jääb kolmanda näitleja (Maksim Isaev) tegelaskuju.

Tagaplaanil liikuva ja aeg-ajalt pimedusest valgusse ilmuv tontlik mees võib olla nii Mefistofeles kui Fausti enda sisemine saatan.

Kaadervärgi-Faust on müüdiline meistrimees, kes teeb kõigest kõike ehk käepärastest vahenditest seda, mida parasjagu vaja. Loomulikult avastab see Faust ka elektri, mida Goethe eluajal veel ei tuntud – laval on ehe näide energiasäästlikust kujundusest, kui Faust ratast pöörab ja süttib tore hõõglamp, mille valgel peab küll raamatut väga kiiresti lugema, sest kohe peab uuesti väntama hakkama. Kuid eeslaval toimuva lustaka masina-orgia pidevaks fooniks on müstiline, veidi hirmutav atmosfäär.

Lihtsalt geniaalne, st lihtsate vahenditega geniaalselt loodud, on etenduse lõpp, kui südametunnistusepiinades ja hirmunud Faustile, st seekord Andrey Sizintsevi ehk *ratio*-Faustile, niriseb pähe sinist tinti. Niigi kummalise välimusega näitleja muutub täiesti tontlikuks. Tint on õpetlase algelement – ja teadmiste-ahnus ongi see, mis Fausti hukutab. Komöödia muutub tragöödiaks, kuid absurd jätkub ja pidu võib alata.

PostUganda – What looks good, must be good

Monika Eppelt

Listening to Emiliana Torrini, you start to get clear about, what *PostUganda* is NOT about. It is not about some nice girls singing cute lovesongs for their strong male lovers. It is the contradiction. It is against all Emiliana Torrini in this world.

A cabaret stage with instruments, lights, synthesizers, decoration, and a lot more is the playground for Maike Lond and Riina Maidre, the hosts of this evening about women and their relationships to men. Or maybe better: what men might consider is a woman's relationship to a man.

Romantic, naive, cute, not dangerous is Riina Maidre singing on stage and Maike Lond creating a relationship's „zen garden“ arranging shoes, lametta and other accessoires in front of it. The song ends, Riina steps from the stage – like back to life. The guy she was singing for has already a girlfriend: f***. That's how it goes.

The whole show creates a 2D-picture from „what women are like“ (as we all know, of course all women are the same). A men's view from a female perspective.

The two performers create revealing situations for their male audience. Spending their time singing songs for men or about men, they suddenly decide, that they haven't done enough for their male audience yet and ... start to jump. Of course all women like to have their breasts watched, if not, they'd wear a burka.

To be at her lover's feet is a normal, never-ending situation for a woman in love, as Riina Maidre perfectly shows. At the end of the „cool song“ she has found herself a „lover“ in the audience. Knowing his name is enough to lie down and forget everything else around: no friend, no stage, no show, just ... a man to look up to.

It is an ironic mirror showing caricatures of what women are supposed to be. It reveals both some men's limited perspective on women and some women's behavior towards men.

Unfortunately at some points the show suffers a lack of dramaturgy. Scenes seem to follow each other randomly without a climax or plot. But there are also great highs like the cowboy's song To put it in this words: I still want you. Now!

Küünikud, ühinege!

Hedi-Liis Toome

Kuigi Baltoscandali traditsioonilise jalgpallimatši „Küünikud vs Romantikud“ võitja ennustamisel ei saanud kasutada kuulsa jalgpallieksperti kaheksajala Pauli abi küsisin arvamust Rakvere Vallimäel olevatelt kitsedelt. Isukalt asusid nad heina sööma Romantikute kirjaga heinakuhjast. Aga nagu arvata oligi, ei tea kitsed midagi. Sest... 2010. aasta jalgpallimatši võitsid Küünikud tulemusega 4:3.

Siin väike ülevaade: Enne mängu teevad Romantikud küünilist nalja, et ainult romantikud ju kohal ongi. Õnneks meelitab ärekohtunik Priit Raud hüüuga „Küünikud, ühinege!“ kohale ka vastasmeeskonna ning võitlus algab. Mänguaeg kaks korda kakskümmend minutit, kaardid rohelised (Hea) ja punased (Väljas), meeskonnaliikmed võivad vahetada pooli, samamoodi võib mänguga ühineda publiku hulgast, tundes end romantiliselt või küüniliselt, kohtunikuks Kaja Kann ning piiri vaatab Priit ise. Kohe esimesel minutil löövad Romantikud seisuks 1:0, mis järgmisel minutil vastulause saab ning seis viigistub 1:1. Pärast esimesi vastastikuseid kompamisi leitakse mängurütm ning suurepärasest ründetööd näitab lätlane Viesturs ning huvitavaid piruette ja pööreid eestlane Mart (kiituseks kaks rohelist kaarti). Nende küünilised pingutused ei kanna siiski vilja, kuna teise värava löövad hoopis Romantikud. Poolajale minnakse seisus 2:1 Romantikutele. Poolajal koondatakse vägesid ning teisele poolajale minnakse vastu täienenud meeskondadega. Romantikute heameeleks ühineb nendega imejalgpallur Vallo, kes valitakse lõpuks ka matši parimaks mängijaks. Teise poolaja alguses külvab mängijates segadust vanem andunud fänn, kes jalgrattaga platsile sõidab. Õnneks triblab Romantik Erki oskuslikult ümber ratta ning ilma tähelepanuta jäänud fänn lahkub. Küünikud löövad 2:2. Romantikud 3:2, Küünikud viigistavad 3:3. Teisel poolajal on mäng intensiivistunud, kuid selgelt paistab meeste vahel välja ainukese naise Inga panus, kes valitakse ka matši ilusaimaks mängijaks. Lõpu eel löövad Küünikud seisuks 4:3. Ärekohtunik lisab 2 lisaminutit. Romantikute väravavaht keelatab veel kõiki Romantikuid nüüd lõpuks mängima hakkama, Vallo teeb viimased pingutused. Aga kõlab lõpuvile! Elagu Küünikud! Mõni hetk hiljem unistavad Romantikud juba 2 aasta pärast toimuvast mängust, kus Küünikutele kätte maksta. Küünikud muidugi ütlevad, et nii pidigi minema. Rakvere Vallimäel on kitsed Romantikute heinakuhja ära söönud, Küünikute oma kõrgub võimsalt edasi. Ka ennustaja-kits võib olla küüniku.

Mette Ingvarsten

„Evaporated Landscapes“

17:00–17:30 ja 19:30–20:00

suur saal

Eile Rahu hallis esitatud „Giant City“ ja täna suures saalis kahel korral etenduv „Evaporated Landscapes“ moodustavad diametraalselt vastandliku, kuid üksteist põhjalikult täiendava etendustepaari. Kui „Giant City“ joonistasid kujundeid linnaruumist rütme ja vooge tekitavad inimkehad, siis „Evaporated Landscapes“ kujutab inimtühje maastikke. Mette Ingvarsten loob maailma, mis käitub vastavalt aurustumise, lahustumise ja muundumise reeglitele. Materjalid nagu valgus, heli, seebimullid ja vaht, mida lavastuses kasutatakse, on üürikese elueaga ja loovad pidevas muutumises oleva kunstliku maailma. Koreograafia on antud juhul pigem hajuvate ja ebapüsivate, aegruumis nihetuvate ja haihtuvate elementide omavaheline suhtlus, mille tulemusel meenuvad looduspildid minevikust, aga ka võimalikud futuristlikud panoraamid tulevikust. Kõik need sisendavad rahutunnet, kuid samas ka vaimustust ja üllatust. Midagi taolist, mida kogetakse loodusimede puhul.

Dood Paard

„Answer Me“

18:00–19:00

Rahu hall

Dood Paard (hollandi keeles surnud hobune) on Kuno Bakkeri, Manja Topperi ja Oscar van Woenseli 1993. aastal asutatud teatrikompanii. Värskelt draamakunsti akadeemia lõpetanud noored löid eksperimenteriva *avant-garde* kollektiivi, mis töötab ilma lavastajata. Nende produktsioonid on rühmatööd, mis sünnivad koostöös tehnilise personali ja külalistega väljaspoolt truppi nagu DJ-de, kirjanike, muusikute ja külalisnäitlejatega. Nende lavastus „Answer Me“, millega täna rõõmustatakse Baltoscandali publikut, on hollandi lavastaja ja näitekirjaniku Gerardjan Rijnders'i spetsiaalselt Dood Paardi trupile kirjutatud tekst. See on lugu kinnismõtetest, küsimuste küsimisest ja piinast, milleks see võib osutada. Lavastus maalib inimestest hämmastava pildi.

Gerald Kurdian

„This is the Hello Monster!“

23:00–00:00

kultuurimaja

Gerald Kurdian on indie-rokkstaar, folkartist, isikupärane helilooja ja multi-instrumentalist Prantsusmaalt, kes toob lavale hullumeelse ulmemuusikali. Või on see kontsert? „This is the Hello Monster!“ on bänd, mille moodustavad Gerald Kurdian (vokaal, klahvpillid, kitarr, flööt, plastiktained ja video) ja Jack – Kurdiani nähtamatu dinosaurusest sõber. Saanuna inspiratsiooni sellistelt lavakunstnikelt nagu Chris Garneau ja Antony & the Johnsons ning Grizzly Bear'i eksperimentaalsetest helidest, on Kurdian loonud omapärase soolokontserdivormi, milles lo-fi-helid ühinevad öömeeolulise hääle ja vana suitsuse klubi filmiliku atmosfääriga. „This is the Hello Monster!“

7-10.07.2010

KAHVUSVAHELINE TEATRFESTIVAL RAKVERES

“Baanbrekend!”

baltoscandali.ee

“Barvity!” “Бешеньи!” “Bátor!” “Brinor!” “Bêbado!” “Bravo!” “Búburú!” “Böyük!” “Безаварен!” “Baanbrekend!”

on nagu põhjatuul või kujuteldav loom, brianenolik ülim rahu, üksisarvik ja must lõvi, süntesaatoris magav zombie või troopilise vulkaani maketil olevate palmipuude leelutus. Hämmastava kontserdiõhtu garanteerivad haaravad ja kütkestavad lood, mis on inspireeritud elust muusiku enese ümber. Kindlasti paneb Kurdiani kontsert meie festivalile suurepärase punkti ja loob ideaalse meeoleolu õisteks lõpupidustusteks.

FESTIVALI KLUBI

7. – 10. juuli õhtuti teatrikohvikus

Eksklusiiivne! Eksklusiiivne! Baltoka viimase klubiõhtu *live*-esinejaks on Bombillaz, kes vaid väga harva publiku ette astub. Muusikaspekter Aafrika hõimurütmidest kuni Lääne popini käivitab ka veidi väsinuma festivalikülalise. Bombástico!
Seejärel astuvad lavale DJ Dice Rudy (Bashment Kingz Sound) ning MC J.O.C. (Bashment Kingz Sound / Def Räädu Massiwe). See kõik tähendab vaid üht – täna öösel me ei maga.

TÄNANE FESTIVALI KAVA / FESTIVAL PROGRAM laupäev, 10. juuli / Saturday, July 10th

12:00–13:00

JALGPALL: romantikud vs küünikud

FOOTBALL: romantics vs cynics

teatri park / theatre park

14:00–15:30

THEATER NEXT

vestlus / discussion

teatri fuajee / theatre foyer

15:30–16:30

CABARET RHIZOME / EST

«Muki Munad»

«Muki's Balls»

kolakamber / stage 4

eesti keeles / in Estonian (translation into English)

17:00–17:30

METTE INGVARTSEN / BEL-DNK

«Evaporated Landscapes»

suur saal / stage 1

sõnadeta / wordless

18:00–19:00

DOOD PAARD / NLD

«Answer Me»

Rahu hall

inglise keeles / in English

19:30–20:00

METTE INGVARTSEN / BEL-DNK

«Evaporated Landscapes»

suur saal / stage 1

sõnadeta / wordless

19:30–20:30

AKHE ENGINEERING THEATRE / RUS

«Faust. 2360 Words»

väike saal / stage 2

vene keeles / in Russian (translation into English)

21:00–22:20

PHILIPPE QUESNE & VIVARIUM STUDIO / FRA

«Big Bang»

lava 6 / stage 6

inglise keeles / in English

23:00–00:00

GERALD KURDIAN / FRA

«This is the Hello Monster! »

kultuurimaja / stage 3

inglise keeles / stage 3

00:00

FESTIVALI KLUBI / FESTIVAL CLUB

Live: Bombillaz

DJ: Dice Rudy (Bashment Kingz Sound)

MC: J.O.C. (Bashment Kingz Sound / Def Räädu

Massiwe)

teatrikohvik / theatre cafe

FESTIVALI BUSS / FESTIVAL BUS

laupäev, 10. juuli / Saturday, July 10th

Tallinn–Rakvere 14:00; Rakvere–Tallinn ~00:00

Tasuta festivalibuss Tallinnast Rakverre väljub iga päev kell 14:00 Balti jaamast Go Hotel Shnelli juurest ning Rakverest Tallinna pärast viimase etenduse lõppu Rakvere teatri eest. / Free festival bus from Tallinn to Rakvere departures every day at 14:00 from main railway station in front of Go Hotel Shnelli and from Rakvere to Tallinn after the last performance in front of Rakvere Theatre.

BUSSID etenduskohtade vahel / BUSES to and from stages

17:30 Teater – Rahu hall

19:15 Rahu hall – Teater

20:30 Teater – Lava 6

22:20 Lava 6 – Teater

Toimetus tänab kõiki kaasautoreid ja muidu abistajaid, kes toetasid nõu ja jõuga.

Toimetus: Kerttu Abel, Liisbet Erepuu, Evelyn Raudsepp, Hedi-Liis Toome, Irene Viktor